

JIRÍ ŠEDÝ
DĚSY
A
BĚSY

JIRÍ ŠEDÝ

DĚSY A BĚSY

JIRÍ ŠEDÝ

DĚSY
A
BĚSY

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJŘ

Copyright © 2014 Jiří Šedý

Cover Art Copyright © 2014 Michal Kohout

Copyright © 2014 NAKLADATELSTVÍ
NETOPEJŘ

ISBN 978-80-87044-57-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87044-78-0 (ePub)

ISBN 978-80-87044-79-7 (mobi)

ISBN 978-80-87044-80-3 (PDF pro čtečky)

OBSAH

Butcher	7
C5	11
Podivuhodná závěť	13
Černá záhrobní bichle se zamotaným příběhem	65
Flouta	69
Popovídání	72
Mrtvoly	75
Fot	82
Horší než smrt	85
Klára	88
Otec smrt	105
Kapky	113
Kevin	115
Zácpa	118
Kocourek	120
Zámecký krátký proces	124
Sydha	128
Krystal	170
Neradostná situace	172
Tři stěny	174
Pamlsek	177

To	179
Parazit	182
Škola	184
Přebytečné součástky	187
Raději nezabloudit	190
Scizor	193
Spisovatel	197

BUTCHER

Dveře do obchodu se otevřely a mužík s koženou brašnou v ruce vstoupil dovnitř.

Nádhera! Bude radost něco si odtud odnést.

Přistoupil k prodavači, který na něho s lehce předstíraným úsměvem shlížel shora zpoza pultu.

„Dobrý den, pane, budete si přát?“

Budu, budu, ale jedno po druhém...

„Rád bych se porozhlédl, co pěkného máte.“

Zejména co máš TY.

„Beze všeho, pane, dovolím si však upozornit na tyto překrásné...“

„Já si pak taky dovolím, neboj...“ zamumlal si mužík pod vousy.

„Promiňte... nerozuměl jsem. Říkal jste něco?“

Dovolím si... a moc si dovolím, to budeš koukat!

„Nic, nic, jen si říkám, jak jen takový muž jako vy... rozumějte, takový urostlý, plný...“

Krve, masa, vnitřností... všeho, čeho se zákazníci mého řeznictví s lidským masem nemohou nikdy dosyta nabažit...

„...sil, může pracovat v tak malém obchůdku, jako je tento... a prodávat takové... řekněme obyčejné věci.“

Zbytečné staré krámy, co si budeme nalhávat... no, alespoň tě nebude nikdo postrádat.

„To máte tak,“ začal prodavač, „moc lidí sem nechodí, to je pravda...“

Proti tomu nic nemám...

„...ale zase je tu klid na práci...“

Rovněž souhlasím, nebudu tedy nijak pospíchat, přestože se mi už sekera za pasem chvěje nedočkavostí...

„...můžete si při práci se zákazníky popovídat...“

Probereme to, neboj – až ti budu otáčet nožem v břiše... maso je pak žádanější, tuhne ve smrtelné křeči, a tak šláva zůstává uvnitř i po dokonalém propečení...

„...můžete si vše naplánovat podle vlastních představ...“

Ano, to už jsem udělal, vše mám připravené...

„...a bez problémů prožíváte nejkrásnější chvílky svého života...“

Těsně před smrtí spojené se smrtelnou křečí...

„... zdáte se nějaký zamýšlený... copak? Napadlo vás snad něco?“

Uvidíš...

„Ano, když to tak vyprávíte, říkám si, jaké by to bylo, strávit na tomto místě nějakou dobu... jaké by to bylo být zase jednou prodavačem.“

Koneckonců, jsi dost veliký a naporcovat tě bude pěkná fuška, takže nebude od věci udělat to tady na místě.

„Skutečně?“

No... ano!

„Myslíte to vážně?“ pokračoval prodavač. „To je krásné, opravdu, většinou se lidé na mém zaměstnání podílejí jen... řekl bych... spíše neradi.“

Na mém taky... ale nakonec jim nic jiného nezbyde... mrtvola moc rychle neběhá, zvlášť, když je naporcovaná, hi-hi.

„A co byste řekl tomu, kdybychom si to zkusili hned teď?“

No v tolik štěstí jsem ani nedoufal...

Přikývl na souhlas.

„Začneme vzadu ve skladu, co říkáte?“

Ano, to bude nejlepší, alespoň nezašpiníme obchod tvouj krví. Čím méně stop, tím lépe.

„Souhlasím,“ řekl mužík a usmál se.

„Skvělé!“ zajásal prodavač. „Následujte mě.“

Vykročili.

„Tu tašku si tu můžete nechat.“

To víš!

„Raději bych si ji vzal dozadu, pokud vám to nevadí...“

„Ani v nejmenším. Následujte mě!“

Vstoupili do zadní části obchodu, kde prodavač odhrnul plentu a uvedl mužíka mezi hromady starého harampádí.

Kráska! I kdybych tě rozřezal na kusy tím nejdrastičtějším způsobem, který znám, mezi touhle zaprášenou veteší po tobě za několik dní nebude možné najít ani jedinou stopu.

„To je moje svatyně!“ rozzářil se prodavač.

Hrobka, nazývejme věci pravými jmény.

„Ano, skutečně krásná hro- chci říci svatyně. Kráska!“

„Podívejte, kolik pokladů tu je! Příkladně zde,“ řekl a ukázal na staré hodiny, „tento skvost prý kdysi patřil hraběcímu rodu...“

Už moc povídáš...

„Anebo zde, tato krásná váza...“

„A tamhleta velká bílá věc vzadu?“ zeptal se mužík – spíše aby trochu změnil téma, než že by ho to skutečně zajímalo.

Už bych to měl skončit.

Sáhl k opasku.

„To je mrazák,“ řekl prodavač.

Mužík se zarazil.

Mrazák?

„Mrazák? K čemu tu používáte mrazák?“

„Uchovávám v něm lidské maso, aby se nekazilo...“

C-cože...

Sáhl pro sekerku, ale prodavač byl rychlejší.

A-

Švih!

Mužíkova hlava, odseknutá prodavačovým ostrým

dlouhým nožem, se vznesla do vzduchu, několikrát se otočila a nakonec se odkutálela do rohu.

Brašna s řeznickým náčiním dopadla na zem.

„Už mě nebavila tvoje konkurence, Butchere! Kazilo mi to obchody.“ Zasmál se prodavač a pustil se do porcování mužikova těla.

C5

„Crrr... crrr.“

Zvonil telefon, ale nikdo ho nezvedal.

„Crrr...crrr.“

„Přestaň!“ ozval se ztlumený hlas z druhé strany bytu.

„Stejně tě nikdo nezvedne!“

Jeho matka volala už podruhé, ale marně. Asi je někde venku s klukama. Zavolám později, říkala si.

„Já vím, mami nebo Gréto, že je to asi jedna z vás,“ zavolal chlapecký hlas odvedle, „promiňte mi to, ale já to vážně nemůžu zvednout!“ zakřičel, jak jen přes zavřené dveře dokázal.

Mám tu jakýsi malý problém.

„Malý problém? Cha, dost velký problém!“ říkal si sám pro sebe.

Dokonce ani nevím, jestli už jsem skončil, nebo ne. Podle toho smradu ale nejspíš jo.

„To je ale koneckonců jedno,“ povzdechl si a zadíval se na krásnou modelku vylepenou z vnitřní strany dveří toalety. Ukápla mu slza.

Na tohle můžeš momentálně taky zapomenout. Do smrti paníc. Bomba.

Další slza.

„Nech toho, tím nic nespravíš,“ řekl si polohlasem, ale sám tomu nevěřil. *Stejně je to všechno jedno. Všechno. Aspoň zabít kdybych se mohl!*

Kdyby tu byl někdo, na koho bych mohl zavolat. Nebyl tu

starej Dunda? Myslim, že šel okolo, slyšel jsem jeho kroky přímo za vchodovými dveřma - Znovu si povzdechl.

Křičel jsem jako zběsilej, ale neslyšel mě. Je hluchej jako poleno, dědek stará.

„Ostatní sousedi jsou samozřejmě na dovolený – stejně jako matka a sestra –, takže jsem tu se svou přeraženou páteří úplně sám a nemám nejmenší naději, že by mě z tohoto mrňavého záchoda někdo vyprostil.“ *Fakt super prázdniny. Díky, pane bože – ke kterému se od týhle chvíle nemodlím – díky moc, za všechno.*

„Ach jo, proč jenom jsem takovej cvok, proč jsem jenom musel blbnout?“ říkal si potichu a vzpomínal. *Už ve druhý třídě jsem měl extrémně pohyblivej krk – jak jsem dokázal hejbat hlavou, to nedokázal nikdo. Ani Mazanec, a to byl nějaký gymnasta!*

A zrovna na zejtra jsem se domluvil s klukama, že jim předvedu zbrusu nový číslo.

Popotáhl. „Bezvadný číslo.“

„Zhroucenez na záchodě s přelomenou páteří – posranej, bez možnosti se pohnout. Super!

„Hej, krucinál, je tu někdo!?“ zakřičel. „Dostaňte mě odsud!“ Ale odpovědělo mu jen hrobové ticho okolních stěn.

„DOSTAŇTE MĚ PRYČ!!!?“ zařval a posadil se na posteli. *Uf! Byl to jenom sen. Sáhl si na pyžamo. Jsem úplně zpocený.*

„Děje se něco?“ Do pokoje nahlédla chlapcova matka.

„Ale ne, jenom noční můra.“

„Tak hybaj vstávat! Já a Gréta už odjíždíme, tak ne abys přišel pozdě do školy!“ řekla mu a zavřela dveře.

„Rád vstanu,“ řekl si chlapec, vstal, protáhl se a přistoupil k zrcadlu. *A toho blbnutí s kouřením okamžitě nechám!*

„Nebo ne?“ Zeptal se sám sebe, pohlédl na fotografii modelky na stěně s okamžitým efektem a hned nato si zkusil nejnovější trik v zrcadle. Začalo se mu chtít na záchod...

PODIVUHODNÁ ZÁVĚŤ

Nedávno jsem zavítal do jednoho starého antikvariátu a našel tam zvláštní knihu. Zvenčí vypadala jako jakákoli jiná běžná kniha, ale jakmile jsem ji otevřel, pochopil jsem. Byl to deník, a ne ledajaký... inu, posudte sami:

Horácův deník

Pondělí 8. ledna. Ta závěť byla napsána nějak podivně:

*Mým prapranukem Horácem, který se teprve narodí,
celý hrad Gonaval nechť je vlastněn a opatrován.*

Přinesl mi ji dnes ráno notář, přicestoval snad odněkud z východu. Byl to zvláštní člověk, ten notář, jestli to vůbec byl člověk. Ani se mi nepředstavil a spustil: „Ráčíte být pan Horác Vermon? Přicházím za vámi v tuze důležité věci. Váš ctěný praprastrýc, kterého jste nikdy neviděl, vám odkázal své panství.“ A pak pokračoval v těch právnických větách, kterým vždy rozumím jen zpoloviny, anebo většinou vůbec ne.

Raději jsem se po celou dobu soustředil na něj. Celý zahalený do koženého pláště, na hlavě klobouk, zpod něhož vycházely dlouhé černé vlasy. Mohlo mu být tak padesát, ale podle toho, jak se vyjadřoval, spíš sto deset. Mluvil a vlastně i vypadal, jako by byl z osmnáctého století: „Jest zde malá poznámka pod čarou, pane Horáci. V ní se praví: Dědictví nabude platnosti, jestliže prapra-

synovec Horác Vernon panství po tři léta bude opatrovati. Pak na jeho úsudku už jest, jak s celým majetkem vynaloží.“

Tudy by mohla vést cesta z bídy, a tak jsem nabídku přijal. Koneckonců, neměl jsem příliš na výběr. Souhlasil jsem a podepsal ty jeho papíry. Na stůl mi položil hnědé tučné desky a měl se k odchodu. Ještě jsem chtěl vědět, kdy mám na panství dorazit, co si mám vzít s sebou, kdo bude dohlížet na plnění mého úkolu... a spoustu jiných věcí. On se jen otočil ve dveřích: „Vyrazte hned zítra ráno.“ To mě zarazilo. Ale co, beztak mi tu v pátek končí nájem. Práci teď nemám a mít nebudu. Teď jdu spát.

Úterý 9. ledna. Už sedím v taxíku. Přemýšlím o tom včerejším notáři. Celou noc se mi o něm zdálo. Večer jsem nemohl usnout, tak jsem ještě chvíli studoval mapy, které mi dal v těch deskách. Jednu z nich tu mám před sebou. *Po silnici až k Jižnímu břehu. Z přístavu lodí do Perlového zálivu. Lesem, přes bažiny až do hor... uprostřed je panství Gonaval.* Místa jsou spojena čarami a na každé čáře je vždy napsán dopravní prostředek. Psal to ten notář, anebo můj praprastrýc? Podle písma praprastrýc, ale když si vybavuji obličej toho notáře, stále se nemohu zbavit pocitu, že to psal on.

19.00. Už jsem na lodi. Nepříjemně to houpe. Na to nejsem zvyklý. Je mi zle.

Středa 10. ledna. To houpání nepřestává. Nemůžu jíst ani spát. Ještě dva dny.

Pátek 12. ledna. Cítím se o něco lépe. Poslední dny byly jedny z nejhorších v mém životě. Zhubl jsem snad o pět kilo. Mluvil jsem s jedním námořníkem – za dvě hodiny přistáváme. Už se těším, až budu na pevné zemi.

16.00. Stojím na břehu! Je tak božsky nehybný! Jaký to krásný pocit!

Perlový záliv je malý, několik rybářských domečků, jinak nic. Byl jsem jediný, kdo tu vystupoval. Námořníci vyslali jednoho, aby ještě nakoupil nějaké to jídlo. I já měl v úmyslu něco nakoupit, a tak jsem se přidal.

„Půjdeme támhle k tomu dědovi,“ navrhl námořník. Nic jsem nenamítal.

Děda seděl na štokrleti před chajdou a pletl sítě. Místní jazyk jsem neovládal, tlumočil mi námořník. Děda byl zasmušilý, ale neošidil nás. Na cestě k lodi nade mnou námořník kroutil hlavou: „Taková díra! Že se radši nerozjedete do nějakého velkoměsta pobavit! Co si tady počnete, mezi všema těma skaliskama, lesama a bažinama, to je mi záhadou.“

O svých plánech jsem pomlčel a zavedl jsem rozhovor na něj.

„Já už jsem moři hromadu let, ale to je na delší povídání. Už jsme tu, no... mějte se dobře. Dvanáctýho března plujeme kolem, takže jestli tu neumřete hlady nebo na nějakou infekci, vyzvednem vás. V opačném případě zakopeme vaše ostatky. Mějte se!“

Zamával mi a nasedl do člunu. Mám skvělé vyhlídky. Zamával jsem ještě dědovi, vzal svůj batoh a vyrazil po spojnici *les - bažiny*. Na mapě je v tomto místě jen jedno slovo. *Pěšky*.

20.00. V téhle tmě už nevidím vůbec nic. Nebudu plýtvat baterkami. Jdu spát.

Sobota 13. ledna. Doufám, že mi ta třináctka nic špatného nepřinese. V noci jsem slyšel vytí vlků, ale naštěstí ne moc blízko. Mám s sebou revolver, ale zareaguji dostatečně rychle?

Ráno jsem vyrazil brzy. Teď sedím u ohně, točím klackem a čekám, až se mi kus masa od dědy opeče. Jestli jdu správně, jen tuším. Cesta tu nikdy žádná nebyla, včera jsem ji hledal bůhvíjak dlouho. Jdu podle kompasu na západ. Snad mě nečeká žádné překvapení.

Předtím, než začnou bažiny, by mi měl cestu zkřížit potok. Je úzký... ten když najdu, mám vyhráno.

13.30. Mňam! Masíčko od dědy bylo perfektní. Vyrážím.

Neděle 14. ledna. Potok! Dorazil jsem k potoku! Voda je krásně čistá, nabírám si plnou láhev. Jak ukazuje mapa, jeho překročení nebude velký problém. Odtud už vidím bažiny. Za chvíli vyrazím.

14.00. Nějak mě bolí nohy. Točí se mi hlava. Asi vyrazím až tak za hodinku. Teď si na chvilku lehnu.

16.00. Co se...

Středa 17. ledna. Probudil jsem se s neuvěřitelnou bolestí hlavy. Ještě že mé hodinky jsou spolehlivé... jinak bych tomu nevěřil! Od neděle tu ležím a nevím o sobě! Vypadám příšerně, všechno mám mokré a špinavé, nemůžu to ani popsat... Jdu se umýt a převléknout.

15.00. Brrr, to je hrůza, muselo snad pršet, co jsem spal. Rozdělal jsem oheň a teď se suším. Jak kašlu, bolí mě hrudník. Už jsem převlečený, ale jaké jsem měl šaty, to... to se snad ani nedá popsat.

Fridrichův deník

Středa 17. ledna. Je tu. Před chvílí jsem to viděl v lese.

Horácův deník

Čtvrtek 18. ledna. Včera pozdě večer jsem zrovna zjišťoval, co všechno mám v batohu zničené, když jsem si v dálce mezi stromy všiml dvou světlých bodů. Něčí oči. Zavolaal jsem tím směrem, ale oči zmizely. Pro jistotu jsem zkontroloval, zda mám nabitou pistoli. Říkal jsem si, že v noci nesmím usnout. Mohl by to být vlk. Oheň jsem měl rozdělaný, ale dřevo bylo mokré, hořelo málo. Nakonec jsem usnul. Ale naštěstí se nic nepříhodilo.

16.00. Dnes celý den suším oblečení a dávám do po-

řádku svou výstroj. Přitom uvažuji o počasí. Navzdory tomu, že je druhá polovina ledna, není tu sníh ani velká zima. Odhaduji dvanáct až patnáct stupňů nad nulou. Jen tomuto počasí vděčím za to, že jsem ještě živ a relativně zdrav. Pokašlávám, ale bude to dobré.

18.00. Byl jsem se podívat na místě, kde byl včera ten vetřelec. Žádné stopy tam nebyly, jen několik polámaných větviček. Asi se mi něco zdálo.

21.00. Před chvílí se za mými zády ozvalo houkání. Vyděsil jsem se, ale byla to jen sova. Asi začínám být paranoidní.

Fridrichův deník

Čtvrtek 18. ledna. Spinká to. Včera to čekání na mě nějak unavilo. Jak chatrná postavička to je! Takový drobný človíček!
Jaké nic!

0.20. Fridriškův první triumf! Nemá to oheň, chi chi. Před chvílí jsem pod kůrou našel zavrtané krásné šfavnaté housenky! Mlask.

Horácův deník

Pátek 19. ledna. Dnes v noci foukal silný vítr – všechny věci jsem měl ráno zpřeházené. Začnu balit a rychle vyrazím na cestu. Na mapě je v úseku *les... velký strom uprostřed bažin* a poznámka *opatrně pěšky*.

18.00. Nevím, kde jsem... ano, zdá se, že jsem se ztratil. Ty bažiny jsou až děsivě nehostinné. Celý den se bořím do těch močálů... na jednom místě jsem zapadl až po pás. Až teď jsem našel takovou malou mýtinu uprostřed toho všeho. Už tu zůstanu. Naštěstí je tu dost větví.

18.10. Och, já nešťastník! Nemohu najít zápalky! A i kdybych je měl... beztak by byly mokré. Strávit bez ohně noc na tomhle místě? Uprostřed všech těch bažin! Och praprapraštrýčku, jaké zkoušky jsi mi to přichystal!

19.00. Pomalu mi dochází jídlo. Spousta se mi ho zkazila u potoka. Musel jsem ho vyhodit. Doufám, že

na Gonavalu nějaké bude. Jaký zvláštní osud mi to život chystá. Předě dvěma měsíci jsem ještě byl řadovým úředníkem. A pak to přišlo. *Číslo nesedí. Za všechno ručíte vy, pane Vermon. Nezbyvá nám tedy... bla... bla... uděláme to po vzájemné dohodě.* A bylo. A teď sedím uprostřed bažin bez ohně a čekám, kdy si mě přijde zbaštit nějaká divá zvěř.

Fridrichův deník

Pátek 19. ledna. Huf, huf, málem mě to dohonilo. Chtěl jsem jenom něco na zub. To se dělá? Bít mě za to klackem? Já mám taky hlad... ne jenom chuť na tamto! Už jsem to měl, mňam, vonělo to, v batůžku to bylo. A človíček mě bacil klackem –
a rovnou do zad, aúúú, aúúú. Ještě teď to cítím.

2.30. Bolí to, bolí. Ani spinkat nemůžu, tak to bolí. Kousnu to,
kousnu, zítra to kousnu.

Horácův deník

Sobota 20. ledna. Ty světlé body přece jen byly něčí oči! Dnes v noci tu byl. Zřejmě mi nechtěl ublížit, snažil se mi ukrást jídlo – nevěděl ale, že už téměř žádné nemám. Byl o něco menší než já, chlupatý a oblečený do cárů šatů. Hodně funěl... to mě koneckonců taky probudilo. Nezdál se nebezpečný, bál se mě víc než já jeho. Tak tedy nejsem sám! Kdo to asi byl? Nějaký člověk, který se tu před lety ztratil a zdivočel? Nebo nějaká hříčka přírody?

18.00. Ušel jsem pěkný kus cesty, ale strom stále nikde. Dnes už dál nepůjdu. Teď si připravím lano. V noci budu předstírat spánek a pokusím se toho tvora chytit.

Neděle 21. ledna. Ani nevím, jak se to celé semlelo. Večer jsem šel spát. V noci jsem uslyšel šramot a funění. Byl to on! Ve tmě jsem zřetelně viděl jeho zelené oči. Sáhl jsem po revolveru, ale jen pro jistotu. Šel totiž přesně tam, kde jsem ho chtěl mít. Vstoupil na mýtinu, vlevo

měl jídlo, vpravo jsem byl já. Vydal se neomylně vlevo. Já jsem mu lhostejný, zajímá ho jídlo! Jakmile sáhl po jídle, past sklapla. Provaz přivázaný ke stromu se napnul a on vyletěl do výšky, kde zůstal viset. Chytil se! Říkal jsem si, že ho nebudu teď v noci zkoumat, a šel jsem spát. Chvilí skučel, ale pak dal pokoj. Usnul jsem. Jenže ráno jsem na laně visel já!

Nebyl problém se odříznout nožem, co jsem měl u pasu. Záhadou pro mě ale zůstává, jak se mu podařilo mě tam zavěsit! V hlavě mi vůbec nehučelo, nebolela mě, ani malou ranku jsem na ní neměl. Ani jinde na těle. Je mi záhadou, jak mě dokázal omráčit. Asi mě uspal nějakým narkotikem, pak mohl přivolat kamarády a společně mě tam zavěsili. Třeba. Proč si ale nic nevzali? Vždyť měl včera takový záľusk na skromné pozůstatky mých zásob! Ten Huňáč je ale zvláštní tvor!

14.00. Chtěl bych si tu déle odpočinout, ale stav mých zásob je kritický, před chvílí jsem snědl předposlední sousto. Už mi zbývá jen jedna porce, kterou si nechávám pro Huňáče na dnešní noc. Vyrážím.

20.00. Jsem u konce svých sil, ale ten pochod stál za to. Konečně jsem dorazil ke stromu. Vypadá jako obyčejný dub, ale má na sobě vyryté stejné ornamenty, jako jsou v mapě. V mapě je v úseku *strom – skály* napsáno *vor*. Hned zítra ráno ho začnu stavět. Dřeva je tu dost. Bažiny jsou tu všude stejné, ale podle mapy mají být se stále řidší a řidší vegetací. Huňáč se celý den neukázal. Snad je to tak lepší. V noci obětuji poslední potravu a snad ho konečně chytím.

21.00. Past je nastražená, jdu spát.

Fridrichův deník

Neděle 21. ledna. Dnes se k tobě zase dostávám, můj sešitku. Včera to na mě bylo zlé, moc zlé. Dokonce mě to chytilo do pasti! Byl jsem žravý, já vím, žravý! Když ono to má s sebou takové dobrůtky!

Před chvílí jsem to viděl, jak to spinkalo. Tak sladoučce! Jako malé robátko, chi chi. Dneska tomu ukousnu hlavičku, aby mě to nechytalo do pastiček. Bylo to na mě zlé, tak já taky nebudu hodný. Ne, ne, nemůžu.

3.00. Zase mě to chytilo, zase. Proč jen mám pořád hlad.

Ale kousnul jsem to, mňam. Má tak teploučkou krev. Jako nějaký králíček nebo myšička. A jídlo jsem mu zbaštil, teď má hlad. Má hlad!

Horácův deník

Pondělí 22. ledna. Fuj, to byla noc! Huňáč přišel kolem jedné v noci, chytil se do pasti, ale vyvázl a ještě ukradl jídlo. Je po čertech šikovný a nebude tak hloupý, jak jsem si myslel. Ale ani tak hodný. Stala se zvláštní věc. Když mi ukradl jídlo, utekl. Přál jsem mu to a šel jsem si lehnout. Kolem druhé mě probudilo mručení. Medvěd! Nebo něco takového! Vyděsil jsem se, vyskočil s revolverem v ruce zpod deky a pustil té bestii do tváře proud světla z baterky. A byl to Huňáč! Lekl jsem se ho řádně. Skoro jsem vystřelil, ale v poslední chvíli jsem se zarazil. On toho ale využil a skočil mi po krku! Povalil mě na zem. Chvíli jsme zápasili. Má obdivuhodnou sílu, nikdy bych to do něj neřekl. Baterka mi vypadla z ruky a rozbila se. Přestože jsem měl v ruce revolver, stále jsem se zdráhal ho použít. Rovněž nejsem žádný slaboch, a tak jsem ho za chvíli přitlačil k zemi. Chvíli jsem ho držel, ale v té tmě byly vidět v odrazu měsíce jen jeho zelené oči. Pak s sebou náhle trhl, kousl mě do ruky a utekl. Nikdy bych neřekl, že může být tak agresivní! Ošetřil jsem si rány a šel spát. Ale revolver spal v mé blízkosti.

Šokující překvapení z toho celého zápasu přišlo až ráno. Baterka totiž byla na svém místě v batohu. Jako nová, nepoškozená. Ruku mám rovněž naprosto nedotčenou. Kůže je na ní bílá, ani stopa po kousnutí. Obvazy jsou v lékárnice, ani stopa po použití. Takže jen takový špatný sen. Nebo spíš noční můra. Hmmm, ale